

δημοσία δαπάνη, ὅδον βραχεῖαν μὲν ἀλλ' ἐξαίρετον, κληθεῖσαν Scala, ἀνερχομένην κλιμακῶδον καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν διὰ μέσου τῶν κρημνῶν καὶ τῶν βράχων μέχρι τῆς φλιάς τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου, κειμένου σχεδὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, εἰς θέσιν τερπνοτάτην. Κατεσκευάσαν δὲ προσέτι περὶ αὐτοῦ τοῦ σπηλαίου περίβολον ἐξ οἰκημάτων ἀποτελούντων εἶδος αὐλῆς· ἐν αὐτοῖς δὲ διαιτῶνται οἱ εἰς τὴν λατρείαν τῆς ἁγίας προστάτιδος τοῦ Παλέρμου καθιερωμένοι μοναχοί· τέλος ἐναντι τοῦ σπηλαίου, πρὸς τὴν ἐτέραν τῆς αὐλῆς ἄκρην, ἥς τὸ πέρας ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ πρηνοῦς τοῦ βράχου, ἀνήγειρον ἐκ κλησιδίων ἐντὸς ὀλίγου πλουτισθὲν διὰ πολυαριθμῶν ἀναθημάτων καὶ δωρημάτων μεγαλοπρεπῶν.

Ἐκ τινος μικροῦ ἀνδρῶν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιδίου κειμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ προ τινος καιροῦ ἰδρύθη καπηλεῖον χάριν τῶν προσκυνητῶν καὶ τῶν περιηγητῶν, ἀπολαύει ὁ θεατὴς τῆς ὡραιότερας ἀπόψεως ἣν δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Ἐκείθεν φαίνεται ἐκτυλισσομένη σχεδὸν παρὰ τοῦς πρόποδας τοῦ ὄρους ἡ μεγαλοπρεπὴς πόλις τοῦ Παλέρμου μετὰ τῶν προαστείων τῆς, ἡ Bagaria καὶ ἡ il Colle μετὰ τὰς πολυτελεῖς αὐτῶν ἐπαύλεις καὶ τὰ χλοερὰ φυλλώματα· ἀπωτέρω δὲ ὑπερῷον περιέρπουσι ὑψηλότεραί τινες τῆς Αἴτνας· ῥάχεις, καίτοι χωρίζομεναι ἀπὸ τοῦ θεατοῦ δι' ὅλου τοῦ μήκου· τῆς νήσου· τέλος ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης, ἀνακαλύπτει τις τὰς Δειπαρίους νήσους, χαριέντως σκιαγραφουμένας ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν ἀείποτε καπνίζοντα κῶνον τοῦ Stromboli.

Ἰδοὺ δὲ ὁ λόγος τῆς συρροῆς τοῦ πλήθους τῶν ἐρχομένων ἐξ εὐσεβείας καὶ περιεργείας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Pellegrino καὶ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τῆς ἁγίας Ροζαλίας.

Κατὰ τινὰ παράδοσιν ἡ ἁγία Ροζαλία κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Roger ἐγγόνου τοῦ περιφανοῦς Tancred de de Hauteville, πρώτου βασιλέως τῆς Σικελίας, ζήσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12ου αἰῶνος· ἐτέρα τις παράδοσις διατείνεται, ὅτι αὕτη ἦτο ἀνεψία Γουλιέλμου τοῦ Ἀγαθοῦ, βασιλεύσαντος ἐν Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ 1150 μέχρι τοῦ 1154 καὶ καταλιπόντος διάδοχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Γουλιέλμον τὸν Κακόν· ἐν ἄλλοις δὲ χρονικοῖς ἀναφέρεται ὅτι ἦτο ἀπλῶς θυγάτηρ Σικελοῦ τινος κόμητος ὀνόματι Sinibalde.

Ὅπως δὲ ποτε, δεκαεξέτις οὖσα ἡ ἁγία Ροζαλία ἦτο καλλονῆς ἐξαισίας, ἦτο εὐσπλαγχνος, ἐκοσμεῖτο δὲ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν, ὧν ἕνεκα κατέστη τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ ὁλοκλήρου τῆς Σικελίας· ἀλλ' αἰφνης ἐξηφανί-

σθη ἐν ἔτει 1159· ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἀνεύρουν τὰ ἔχνη τῆς, ἡ δημόδης δεισιδαιμονία ἐπίστευσεν, ὅτι ἀνελήθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ἀρετῶν τῆς. Ὅτε δὲ ὁ θάνατος κατέλαβε τὴν ἁγίαν ἐν τῷ ὕπνῳ αὐτῆς ἐκλεχθέντι ἐρημητηρίῳ, λέγει προσέτι ἡ παράδοσις, οἱ ἄγγελοι ἀνέλαβον νὰ ἐνταφιάσωσιν αὐτήν, καὶ ἐκάλυψαν τὰ ἱερὰ τῆς λείψανα διὰ βόθρων, ἅτινα ἀδιαλείπτως ἔκτοτε συντηροῦσιν ἀκμαῖα.

Ἐν ταῦταις, ἡ καλλονή, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ δυστυχήματα τῆς ἁγίας εἶχον ἐντελῶς ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης τῶν Σικελῶν, ὅτε πέντε αἰῶνας βραδύτερον, ἐν ἔτει 1627, τὸ Παλέρμον κατεμαστίζετο ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, μάτην δὲ οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἐπεκαλοῦντο γονυκλιτεῖς πρὸ τῶν ἁγιαστηρίων τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν. Ἡμέραν τινὰ πολίτης· τις ἐπὶ εὐσεβείᾳ διακρινόμενος, κατελθὼν ἐκ τοῦ ὄρους Pellegrino ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐκ θεῖας ἀντιλήψεως ἔμαθεν ὅτι τὰ ὅσα τῆς ἁγίας Ροζαλίας ἔκειντο ἄνευ τιμῶν ἐν τινὶ σπηλαίῳ τοῦ ὄρους ἐκείνου, προσέθηκε δὲ, ὅτι ἐὰν τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα περιεφέροντο τρεῖς περὶ τὴν πόλιν, ὁ λοιμὸς θὰ ἐπαυεν ἀμέσως.

Πάραυτα ἐπιτροπὴ σταλεῖσα εἰς τὸ ὄρος, ἀνεκάλυψε τῶντι τὰ ὅσα τῆς ἁγίας· τῇ δ' ἐπαύριον ἐν μεγάλῃ πομπῇ οἱ κάτοικοι τοῦ Παλέρμου περιέφερον αὐτὰ περὶ τὰ τεῖχην, παραχρῆμα δὲ ὁ λοιμὸς ἐξέλιπεν.

Κύγωνομονοῦντες διὰ τὴν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν, οἱ κάτοικοι τοῦ Παλέρμου ἐξέλεξαν ὡς προστάτιδα τῆς πόλεως αὐτῶν τὴν ἁγίαν Ροζαλίαν, τὰ δὲ ἱερὰ αὐτῆς ὅσα ἐγκλείσαντες ἐν μεγαλοπρεπεστάτῃ ἀργυρᾷ λάρνακι ὑπὸ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένη καὶ ἀρίστης ἐπεξεργασίας, κατέθηκαν πομπῶδες ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τοῦ Παλέρμου μητροπόλεως.

Ἐκτοτε ἡ ἁγία Ροζαλία εἶναι διὰ τὸ Παλέρμον καὶ δι' ὅλην τὴν Σικελίαν, ὅτι ὁ ἅγιος Ἰαννουάριος διὰ τὴν Νεάπολιν. Ἡ ἑορτὴ τῆς τελουμένη τῶν Ἰουλίων, διαρκεῖ ἐπὶ πέντε ἡμέρας.

Ἡ λάρναξ τῆς προστάτιδος ἁγίας περιέρχεται τὰς κυριώτερας ὁδοὺς ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους, ἐπὶ δίφρου αὐτίνος ἡ κορυφὴ φθάνει τὰς στέγας τῶν ὑψηλοτέρων οἰκιῶν, σύρεται δὲ ὑπὸ 40 ἡμιόνων, καὶ εἶναι πλήρης μουσικῶν.

Ἡ λαμπρὰ αὕτη τελετὴ συνοδεύεται ὑπὸ ἵπποδρομιῶν, ἐν οἷς λίαν ἀρέσκονται οἱ Παλερμῶναι, καὶ φανταστικῶν φωταψιδῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ σπηλαίῳ, σχεδὸν εἰς τὴν ἄκρην αὐτοῦ, ἵσταται τὸ ἄγαλμα τῆς ἁγίας Ροζαλίας· παρίσταται δ' ἡ ἁγία ὑπὸ τὸ σχῆμα ὡραίας νεάνιδος εὐλαβῶς προσκλινούσης καὶ προσευχομένης πρὸ τοῦ σταυροῦ, ἐφ' ὃν ἐγείρονται ἡ-

μικλίστοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι τόσον μυστηριώδες καὶ τόσον ἀπροσδοκῆτως ἀπαντᾷ τις αὐτὸ ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ ἐκείνῳ, ὥστε καὶ εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν, νομίζεις ὅτι βλέπεις νέαν Σικελὴν βεβυθισμένην ἐν θρησκευτικῇ ἐκστάσει· ἀμυδρὸν τι φῶς προσερχόμενον ἐκ πολλῶν μικρῶν ἀργυρῶν λυχνίων, κρεμασμένων εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς μιᾶς ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἐπιτείνει τὸ φαντασιώδες τοῦ θεάματος· αἱ ἀμυδრაὶ αὐτοῦ ἀκτίνες φαίνονται μεταδίδουσαι τὰς κινήσεις τῶν εἰς τὸ ἅγιον ἀπείκασμα. Ἡ λεπτὴ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου τῆς ἑκφρασίς, ἀποπνέουσα ἀπλότητα καὶ ἐγκαρτέρησιν, ἡ γλυκεῖα καὶ ἡρεμὸς στάσις, αἱ κυμαίνοντες καὶ εὐγραμμοὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς πτυχαί, μαγνῆτιζοῦσι καὶ θέλγουσι τὴν ὄρασιν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὀπτικῆς ἐκείνης πλάνης. Ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες· εἰσὶν ἐκ Παρίου μαρμάρου, τὰ δ' ἐνδύματα ἐκ κεχρυσωμένου ὀρειχάλκου, βαρύτιμα δὲ ἀναθήματα κοσμοῦσιν αὐτὰ. (*)

Ἐκ τοῦ Grottes et Cavernes τοῦ A. Baudin.

A. M. ΚΑΡΑΛΗΣ.

ΠΤΗΝΑ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΙ

Φρειδερίκος ὁ μέγας διέταξε ποτε νὰ φονεύσῃ πάντα τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ τὰ στρουθία· διότι συνέπεσε νὰ ἴδῃ ἓν αὐτῶν ἡμέραν τινὰ τρώγοντα τὰ προσφιλῆ τῆς ἐπαύλεως αὐτοῦ κέρασια. Φυσικῶς τὰ στρουθία, κατόπιν δραστηρίας καὶ ἀπηνόους καταδιώξεως, ἐξέλιπον· καθότι τὰ μὲν ἐφονεύθησαν, τὰ δὲ μετηνάστευσαν. Ἀλλ' ἐντὸς οὗτο αὐτὰ κέραια ὑπῆρχον πλέον, οὔτε ἄλλα ὀπωρικά, διότι ὁ τόπος ἐκαλύφθη ὑπὸ καμπῶν. Ἐπομένως ἐδέησε νὰ ἐπαναγάγῃ τὰ στρουθία καὶ ν' ἀφῆσιν αὐτὰ ἐλεύθερα, ὅπως κατορθωθῇ νὰ πολλαπλασιασθῶσιν.

Μόλις παρῆλθον πενήτηντα ἔτη ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος ἐν Πρωσσίᾳ, ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις, μὴ λαβούσα ὑπ' ὄψιν τὸ δοθέν πρὸς τὸν γείτονα αὐτῆς μάθημα, ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὰ στρουθία. Φειδωλευμένη δὲ, φαίνεται, δὲν ὥρισεν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς καταστροφεῖς τῶν ἀ-

(*) Τὴν κάτωθι ἐπιγραφὴν βεβαιοῦσαν ὅτι ἦν θυγάτηρ τοῦ κόμητος Sinibalde, εἶρον ἐγκτεταμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Quisquina.

Ego Rosalia
Sinibaldi Quisquine de et Rosarum
Domini Filia Amore
DEI MEI JESU CHRISTI
In hoc
Antro Habitare Decrevi.

τυχών τούτων πτηνών, αλλά κατέτα-
ξαν αυτά εις τούς φόρους· ἐφ' ᾧ ἕκα-
στος πολίτης ὤφειλεν, ἐκτός τῆς πλη-
ρωμῆς τῶν φόρων αὐτοῦ, νὰ προσενέ-
γῃ καὶ δύο κεφαλὰς στρουθίων! Οὕτως
ἐξηφανίσθη κατὰ κράτος τὸ γένος τῶν
πτηνῶν τούτων ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν
τῆς Αὐστριακῆς ἐπικρατείας. Ἀλλὰ καὶ
ἐνταῦθα αἱ κάμπαι δὲν ἐβράδυναν νὰ
πολλαπλασιασθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥ-
στε ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη
νὰ διαπανήσῃ οὐκ ὀλίγα χρήματα πρὸς
ἐπ' ἀνόδον καὶ πολλαπλασιασμόν τῶν
στρουθίων.

Καὶ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, καὶ εἰς τὸ
δουκάτον τοῦ Βάδεν, καὶ εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν, καὶ εἰς τὸ Βέλγιον, καὶ εἰς αὐ-
τὴν τὴν Ἀμερικὴν, ἐγένοντο παρόμοιαι
καταδιώξεις καὶ καταστροφαὶ εἰς τὸ ἀ-
τυχές αὐτὸ πτηνόν.

Ὁ Τσουόνης, σοφὸς φυσιοδίφης, ὑπε-
λόγισεν, ὅτι ἕκαστον ζεῦγος στρουθίων
φέρει ἐκάστην ἐβδομάδα πρὸς διατρο-
φὴν τῶν νεοσσῶν αὐτοῦ 3,000 ἔντο-
μα, μετὰ τῶν ὁποίων προτιμᾷ τοὺς
λευκοσκώληκας τῆς μηλολόνης. Ὅσον
λοιπὸν ἐλαττοῦνται τὰ στρουθία, τό-
σον αὐξάνουσι τὰ ἔντομα τὰ χρησιμεύ-
οντα πρὸς τροφήν αὐτῶν.

Ὁ κ. Πρεβὼ ἀναφέρει, ὅτι ἐν μιᾷ
φωλεᾷ στρουθίων, κατεσκευασμένη εἰς
τὸν τοῖχον δωματός τινος κατὰ τὴν ὁ-
δὸν Βιδιένης ἐν Παρισίοις εὐρέθησαν τὰ
λείψανα 700 μηλολόνων, αἱ εἶχον κο-
μίσει οἱ γονεῖς πρὸς διατροφήν τῶν νε-
οσσῶν αὐτῶν.

Τότε μόνον δύναται τις νὰ ἐκτιμή-
σῃ τὴν χρησιμότητα τῶν πτηνῶν, ὅταν
μάθῃ τὸ ὑπὸ τῶν ἐντόμων προσγιγνώ-
μενον εἰς τὴν γεωργίαν κακόν.

Ἡ σιτόφιλος (σιταρόψαιρα) παράγει
70—90 ὠά, ἅτινα ἐναποθέτει εἰς ἱσα-
ρίθμους κόκκους, τοῦ σίτου, ἐνθα με-
ταμορφοῦνται εἰς σκώληκας, καὶ κατα-
βροχθίζουσι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν. Ἀ-
πὸλλυνται λοιπὸν 70—90 κόκκοι σί-
του ἕνεκα ἐνός καὶ μόνου ἐντόμου.

Ἡ φυλλόστροφος (μικρὰ καὶ ὠραία
ψυχὴ) τίκτει 100—130 ὠά, ἅτινα ἐ-
ναποθέτει εἰς ἱσαρίθμους βότρεις, κατὰ
τὸν χρόνον τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν.
Οὗτοι δὲ προσβάλλονται ὑπ' αὐτῆς μα-
ραίνονται καὶ πίπτουσιν. Ἰδοὺ λοιπὸν,
ὅτι 100—130 βότρεις καταστρέφει
μία καὶ μόνος φυλλόστροφος. Ἦδη ἂν
παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ δέκατον μόνον
ἐκ τῶν 500 ἐντόμων ἅτινα καταβρο-
χθίζει ἐν πτηνὸν καθ' ἕκαστην, εἰσὶν
ἔντομα ἐπιβλαβῆ, ὡς λ. χ. 40 σιτόφι-
λοι καὶ 10 φυλλόστροφοι (εἰ καὶ οἱ ἀ-
ριθμοὶ οὗτοι εἰσὶ πολὺ κατώτεροι τῶν
πραγματικῶν), εὐρίσκομεν, ὅτι τὸ μι-
κρόν αὐτὸ πτηνὸν μᾶς σώζει 3,200
κόκκους σίτου καὶ 1,500 βότρεις ἐν
μιᾷ καὶ μόρῃ ἡμέρᾳ. Ὑποθέσωμεν ἤδη,
ὅτι ὁ χρόνος τῆς ὠοτοκίας τῶν ἐντόμων

τούτων διαρκεῖ κατὰ μέσον ὅρον 15
μόνον ἡμέρας· τότε διασώζει ἡμῖν ἡ εἰ-
ρημένη χειρὶς, 48,000 κόκκους σίτου
καὶ 17,000 βότρεις.

Ἐν τῇ Πρωσσίᾳ πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὅ-
πως κωλύσῃ τὴν φθοράν, ἣν νυκτερι-
νὴ τις ψυχὴ, λίαν ἐπιβλαβὴς, προὔζει
εἰς τὰ ῥητινώδη δένδρα, ἀπεφάσισαν νὰ
συλλέξωσι τὰ ὠά. Ἐν μιᾷ λοιπὸν ἡμέ-
ρᾳ καὶ ἐντός ἐνός διαμερίσματος συνή-
θροισαν 180,000,000 τοιούτων! Εἰς
ἕτερον διαμέρισμα συνήθροισαν 250,
000,000! Ὅθεν τίς βλάστησις δύνα-
ται ν' ἀνθῇ εἰς παρομοίαν λεγεῶνα
ἐχθρῶν ἀναγεννωμένων ἀδιακόπως;

Προσέτι εἰς τὴν Πρωσσίαν κατὰ τὸ
1837 αἱ κάμπαι ἐτέρας νυκτερινῆς ψυ-
χῆς κατεβροχθίσαν τὰ φύλλα ὅλων τῶν
ἐλατῶν ἐπὶ ἐκτάσεως 800 πενταπλέ-
θρων, ἥτοι ἐπὶ 4,080,000 μέτρων· ἡ
δὲ κυβέρνησις ἐδέχθη νὰ διαπανήσῃ πλέον
τῶν 3,750 φράγκων, ὅπως καταστρέ-
ψῃ 94,000,000 ἐκ τῶν καταχθονίων
τούτων ἐντόμων. Ἀλλοτε δὲ πάλιν ἐ-
δαπάνησε 12,000 φράγκων, ὅπως συλ-
λέξῃ 650,000,000 ὠῶν τῆς αὐτῆς ψυ-
χῆς.

(Ἐκ τοῦ «Περὶ χρησιμότητος τῶν πτηνῶν εἰς τὴν
γεωργίαν» ὑπομνήματος τοῦ κ. Κ. Ι. Μαρουδῆ).

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Τὸ ρόδον ἐθεωρήθη καθ' ὅλας τὰς ἐ-
ποχὰς καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς ὡς ὁ
βασιλεὺς τῶν ἀνθέων.

Οὐδὲν ἄλλο ἀνθος ἐξυμνήθη περισ-
σότερον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ οὐδὲν
ἄλλο ἀριθμεῖ μεγαλειότερον ἀριθμὸν ἐ-
ραστῶν.

Τὸ ρόδον, τοιοῦτον ὅποιον ἡμεῖς τὸ
γνωρίζομεν, εἶναι προῖον τῆς καλλιερ-
γείας, διότι ἐν τῇ ἀγρίᾳ καταστάσει
τοῦ ἔχει μόνον πέντε φύλλα, καὶ λέ-
γεται ἀγριοτριαντάφυλλον.

Ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ρόδων τῶν πλέον
περιζητῆτων ἕνεκα τῆς ὠραιότητος,
τῆς κομψότητος ἢ τῆς εὐωδίας τῶν, ἡ
πρώτη τάξις ἀνήκει εἰς τὰ βρύονα
ρόδα, οὕτως ὀνομαζόμενα ἕνεκα τοῦ
εἶδους τῶν βρύων, τὰ ὅποια καλύπτουσι
τοὺς κλάδους τῶν καὶ τὸν κάλυκός τῶν.
ἀκολούθως ἔρχεται τὸ ἐκατόμφυλλον
ρόδον μετὰ τῶν πολυαριθμῶν εἰδῶν
του· τὸ ρόδον τῆς Ὀλλανδίας· τὸ ρό-
δον τῶν ζωγράφων· τὸ λευκὸν ρόδον·
τὸ ρόδον τῆς Βεγγάλης, τοῦ ὁποίου
ἐν εἶδος, τὸ ρόδον τοῦ τείου, ἐκπέμπει
ἄφθονον εὐωδίαν· τὸ ρόδον τῶν τεσσά-
ρων τοῦ ἔτους ὥρων, τὸ ρόδον τοῦ
στολισμοῦ, μικρὸν ἀνθος θελκτικόν·
τὸ ρόδον multiflore, τὸ ὅποιον ἀναρ-
ρίχεται κατὰ μῆκος τῶν ποίχων· τὸ

κίτρινον ρόδον, ὅπερ δὲν ἐπιτυχάνει
πολλάκις· τὸ ρόδον carucine πάντοτε
ἀπλοῦν, καὶ ὅπερ δὲν διαρκεῖ παρὰ
μίαν ἡμέραν.

Μεταξὺ τῶν χρησιμεύοντων εἰς τὴν
ἱατρικὴν, γνωστὸν εἶναι πρὸ πάντων
τὸ ρόδον τοῦ Ρρονίους, καλούμενον κοι-
νῶς ἐρυθρὸν ρόδον καὶ ἔχον χρῶμα ἰου-
χρησιμεύει δὲ ὡς βάσις πλείστων στυ-
πτικῶν παρασκευῶν λίαν χρησίμων,
καθὼς τὸ γλύκισμα τοῦ ρόδου, τὸ μέλι
αὐτοῦ, ἡ σάκχαρις, τὸ ὄξος.

Τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἐλκίον τοῦ ρόδου
μετεχειρίζοντο εἰς τὰς Ἰνδίας πρὸ ἀ-
μνημονεύτων χρόνων, πρὸς χρῆσιν τοῦ
καλλωπισμοῦ· ἐγέναν δὲ γνωστὰ ἐν
Βυρώπῃ ἀπὸ τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος· αἱ
καλλίτεραι ποιότητες τούτων ἔρχονται
εἰσέτι ἐκ τῆς Περσίας καὶ τῆς Τύνιδος.
Τὸ ρόδον ἐν γένει εἶναι τὸ σύμβολον
τῆς ὠριότητος, τῆς χάριτος, τῆς δρο-
σερότητος καὶ τῆς φιλοστοργίας. Ἐπί-
σης θεωρεῖται καὶ ὡς εἶκὼν τῶν ἐφη-
μέρων ἡδονῶν τῆς ζωῆς, διότι ταχέως
παρακμάζει.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐκαλλιέργουν τὸ ρόδον
μετ' ἐπιμελείας, συνήγον τὰ μῦρα αὐ-
τοῦ, ἐσχημάτιζον στεφάνους, καὶ ἐκό-
σμουσαν τὰς ἀμάξας τῶν θριάμβων, τοὺς
γαμηλίους παστοὺς, τὰς κάλπας καὶ
τοὺς τάφους.

Οἱ Ἕλληνες τὸ ἀφιέρωσαν εἰς τὴν
Ἀφροδίτην. Κατὰ τὴν μυθολογίαν τοῦ-
το ἦτο λευκὸν τὸ πρῶτον, ἐχρωματί-
σθη δὲ ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν δακτύ-
λων τῆς Ἀφροδίτης, ἣν ἀκάνθῃ τις ἐ-
τραυματίσεν.

Ἐκ Πατρῶν ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ θαῦμα τοῦ Σρίθ.—Οἱ Μορμόνες,
ἐγκαταλιπόντες τὴν κομητείαν Κλαί,
πρὸς ἀχώρησαν βαθύτεραν εἰς τὴν ἐρημον
καὶ ἐκτίσταν τὴν πόλιν Φάραουεστ, εἰς
ἣν οὐκ ὀλίγοι προσήλθον νεοφώτιστοι.
Πολλοὶ κάτοικοι τοῦ τόπου ἦσαν πρό-
θυμοι νὰ προτέλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ
θεήτευμα τὸ μορμονικόν, ἀλλ' ἐζήτουν
νὰ τοῖς δοθῇ ἀφορμή. Ἐθεωρήθη λοι-
πὸν ἀναγκαῖον ὁ προφήτης Σμιθ νὰ ἐκ-
τελέσῃ θαῦμά τι δημοσίᾳ, ὅπως φωτίσῃ
τοὺς ἔχοντας δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀλη-
θείας τοῦ θεησκεύματος. Κατὰ τὰ δόγ-
ματα τῆς μορμονικῆς θεησκείας πᾶς πι-
στός ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θαυματουργῇ.

Ὁ προφήτης ἀνήγγειλεν, ὅτι εἰς ὁ-
ρισμένην ἡμέραν θὰ διέλθῃ καθ' ὅλον
τὸ πλάτος τοῦ τὸν ποταμὸν Μισσουρηὶν
χωρὶς νὰ βρέξῃ οὐδὲ τὸ πέλμα τῶν ὑ-
ποδημάτων του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὴν ἡ-
μέραν ἐκείνην πλῆθος περιέργων ἐκάλυ-
ψε τὸν ποταμὸν τὰς ὁχθὰς. Οἱ Μορμό-